



BISKUPSKO REĐENJE  
pomoćnoga zagrebačkog biskupa  
mons. Mije Gorskog

*(Katedrala, 3. srpnja 2010.)*

Zahvalna riječ novozaređenoga biskupa  
**mons. Mije Gorskog:**

Uzoriti gospodine Nadbiskupe,  
preuzvišeni gospodine papinski Nuncije,  
preuzvišeni gospodine Predsjedniče HBK,  
preuzvišeni nadbiskupi i biskupi,  
mnogopoštovani oci provincijali,  
draga braćo svećenici,  
poštovani predstavnici župe i općine naslovne mi biskupije  
Epidaurum-Cavtat,  
draga braćo i sestre!

Sve vas s radošću pozdravljam i zahvaljujem!

Od danas moj život obilježavaju tri rečenice iz sv. Pisma: Prva je vezana uz ime: „Tko je kao Bog?“ Možda zbog toga preda mnom nikada nijedan čovjek nije stajao kao uzor. Njegovu veličinu neprestano otkrivam u svojem mladomisničkom geslu: „I riječ je tijelom postala!“ Činjenica da



čovjek može Boga dodirnuti u ljudskom tijelu, uvijek me iznenađuje i potiče da u svakom čovjeku gledam upravu tu mogućnost, i baš zbog toga obaveze prema malima smatram najtežim obavezama. Taj dodir čovjeka i Boga - dodir Tomine ruke i Kristovog boka, a zapravo njegovog i Božjeg srca, rodio je vjerom izrečenom i posvjedočenom, koju izabirem i za svoje biskupsko geslo: „Gospodin moj i Bog moj!“.

Pouzdamo znam da me Gospodin nekoliko puta izbavio iz situacija koje po svoj ljudskoj logici vode u sigurnu smrt. I danas se pitam: Zašto? Premda to izvana nije bilo vidljivo, mnogi su moji planovi zajedno sa mnom padali, snovi se rušili, pa sam često osjećao onu biblijsku: „Sve mi najdraže poput moljca rastačeš“. A danas stojim pred vama svjestan kako su neshvatljivi putovi Božji.

Prije svega zahvaljujem Svevišnjemu što me izabrao i održao u svećeničkoj službi. Zahvaljujem na povjerenju koje mi je iskazao Sveti Otac imenovavši me pomoćnim biskupom zagrebačkim, a čija je nazočnost ovdje potvrđena u osobi preuzvišenog apostolskog Nuncija.

Hvala Vama uzoriti Nadbiskupe na biskupskom ređenju, kao i suzarediteljima, pomoćnim zagrebačkim biskupima. U vašem zajedništvu započinje moje biskupsko služenje. Hvala preuzvišenim nadbiskupima i biskupima na njihovoj nazočnosti, osobito Predsjedniku HBK za pozdrav, kao i za pozdrave svećenika i vjernika laika.



Hvala vama braćo svećenici na prisutnosti, na molitvi i iskazanoj blizini. Hvala i vam draga braćo i sestre u vjeri, na vašoj podršci i molitvama. Radi vas sam što jesam i zajedno s vama želim, u zajedništvu s biskupskim kolegijem, ispovijedati svoju vjeru. Nitko ne pada s oblaka. Svi rastemo iz korijena obiteljskog stabla i to nas obilježava.

Danas se ovdje s poštovanjem i zahvalnošću sjećam pokojnih roditelja i sestre i svih preminulih uz uže obitelji. Upućujem za njih molitvu Gospodinu. Vama rođena braćo i sestre i vašim obiteljima koji se ovdje nalazite, i svoj svojoj brojnoj rodbini, dugujem zahvalnost za vašu podršku za vrijeme školovanja i kasnije na mojem svećeničkom putu. Ne mogu ne spomenuti nekadašnje župljane, drage prijatelje, osobe s kojima sam vezan životom i radom. Oni su mi bili i još uvijek jesu potvrda da moj hod nije bio uzaludan. Hvala svima koji su dali svoj obol u pripremi i realizaciji ovog slavlja.

Neću danas davati velika obećanja. Svjestan sam situacije u Crkvi i društvu, sa svim njezinim lijepim i mučnim obilježjima. To je moja, to je naša Crkva i društvo. Nemam drugo vrijeme i drugu priliku. I tu želim učiniti ono što bude u mojoj moći - živjeti, raditi i moliti s vama i za vas draga braćo i sestre. I budem li uspio makar malo Tomine vjere ispovjediti kao svoju, znat ću da nisam uzalud trčao.

Sve ostalo je u Božjim rukama i bez obzira što će život donijeti uvijek ću u vjeri reći: „Blagoslovljen bio Bog!“